

is niet geheel zeker dat deze schetsen van de hand van Cocheret zijn (slechts het eerste is ondertekend met een C.), maar er zijn wel aanwijzingen die duiden op Cocheret als de auteur: een loffelijke aanhaling van Kinkers *Le dualisme*, een lofzang op de wiskunde, een verwijzing naar Van Ewijck, en onmiskenbaar theologische uitdrukkingen, zoals bijvoorbeeld het onderscheid tussen geopenbaarde en natuurlijke godskennis. De eerste is nodig voor een eeuwig leven. Bovendien blijkt uit het begin van bovengenoemde polemieken met De Greuve, dat deze volgens Cocheret zijn 'vertoogen' in *Astrea* kende. Cocheret reageert aan het slot van zijn artikel op De Greuve's kritische verwijzing naar één van die artikelen waarin gesproken wordt over het 'dualisme van het verstand', zoals hij eerder in zijn reactie inging op deze kwestie in verband met De Greuve's opmerkingen hierover naar aanleiding van *Le dualisme*. De Greuve is van mening dat deze term onjuist is. Cocheret verdedigt hem, en het heeft er de schijn van dat hij daarmee zichzelf verdedigt. Indien deze conclusie juist is, kan tevens geconcludeerd worden dat in de eerste twee jaargangen van *Astrea* Cocheret de belangrijkste auteur is geweest waar het gaat om de bijdragen over de wijsbegeerte. De wijsbegeerte kreeg vanaf 1853 – het jaar waarin Cocheret zijn hulppredikschap neerlegde – nauwelijks meer aandacht, en ook dat wijst op Cocheret als auteur, daar hij, zoals boven reeds vermeld, rond 1852 ernstig ziek is geworden en zijn werk als hulpprediker moest beëindigen.

In deze serie wordt aandacht gevraagd voor de filosofie. Het eerste artikel heeft als opschrift: 'Inleiding tot de afdeling 'wijsbegeerte'. Wijsbegeerte is voor Cocheret de wetenschap der beginselen, de wetenschap, die de gronden van alle waarheid en kennis aangeeft, de algemene wetenschap, zonder welke er geen bijzondere wetenschap kan zijn. Het is de wetenschap die ons het Goddelijk wezen, de bovenzinnelijke wereld, de zichtbare schepping en de menselijke geest leert kennen, zij leert ons de eerste grondbeginselen van de natuurkunde, van de wiskunde, van de staatkunde en van de godgeleerdheid kennen, 'voor zover de menselijke rede zulks vermag.' Van groot belang is

echter dat zij zich houdt aan de grenzen van het menselijk kenvermogen. Dat dit niet gebeurt, is de reden van de heilloze verwarring waarin de bespiegelende wijsbegeerte is terecht gekomen. De wijsbegeerte is terecht gekomen in atheïsme of pantheïsme, de Rede verzet zich tegen de lichte last der goddelijke openbaring en een christelijke zedeleer, ze valt het goddelijk evangelie onbarmhartig aan, en ze acht zich ontslagen van de Godheid met welke de christenen door de Heiland der wereld en de Verlosser van zondaren zijn verzoend. In de artikelenserie wil Cocheret de zuivere, edele wijsbegeerte schetsen, maar op het gebied van het geloof, de zedelijkheid en de cultuur wil hij voorrang verlenen aan de geopenbaarde leer van de Bijbel boven de natuurlijke godgeleerdheid. Dit wil hij doen door aan te tonen dat zelfs de grootste geesten niet bij machte zijn de kennis der waarheden, nodig voor de zaligheid van onze zielen, aan het licht te brengen. Behalve op Kinker beroept Cocheret zich op E. Pressensé en J. Choisy.

In de eerste schets ging Cocheret in op de oorsprong der wijsbegeerte. Deze wortelt in de menselijke natuur en geschiedenis, en we vinden haar derhalve bij alle volken. Haar ontstaan hangt samen met de levensvragen, en die zijn algemeen menselijk. Als gevolg van de Voorzienigheid echter heeft dit wijsgerig bezig zijn zich slechts bij enkele volkeren tot wetenschap kunnen ontwikkelen. Daar werden de levensvragen niet overgelaten aan de priesters, maar overgebracht naar het gebied der gedachten, denkeelden en begrippen. Hierbij heeft Cocheret in het bijzonder het Griekse volk op het oog, dat daarin door geen enkel ander volk werd overtroffen.

In de tweede schets gaf Cocheret een nadere bepaling van het begrip wijsbegeerte. Na een uitvoerige etymologische ontleding van het woord filosofie, betoogt hij dat de wijsbegeerte bestaat uit drie delen: 1. de leer van God of de theologie; 2. de leer van de menselijke ziel, of de psychologie; en 3. de leer der stoffelijke voorwerpen of dingen, de fysica en de wiskunde. Dit schema wordt verdedigd tegen de tendentie van de tijd om wiskunde